

70 YTTRANDE VID LANTDAGEN 2.IV 1867

Protokoll fördt hos högl. ridderskapet och adeln

Herr Snellman: Jag har blifvit förekommen af den senaste talaren och begärde endast ordet för att väcka samma förslag, huruvida icke petitionen kunde blifva beroende, tills dess frågan om lagmansrätternas indragning till ståndet inkommit, emedan föremålet för förevarande petition så mycket dermed sammanhänger, isynnerhet i den ekonomiska delen.

10

71 YTTRANDE VID LANTDAGEN 2. & 4.IV 1867

Protokoll fördt hos högl. ridderskapet och adeln

Herr Snellman: Jag ville ödmjukast utbedja mig tillåtelse att yttra några ord med afseende på inledningen i bankutskottets betänkande, ifall herr baron och landtmarskalken icke anser det oriktigt att med en sådan framställning upptaga tiden och besvära ståndet. Bankutskottet omnämner i förbigående myntreformen i ordalag, som tillkännagifva att utskottet erkänner vigten af denna förändring i vårt penningeväsende, som man kallar »myntreformen.» Likväl innehåller betänkandet ett tillägg, att utskottet icke ansett sig »ega att granska de åtgärder, som med reformen stå i sammanhang.» Det är väl sannt; dessa uttryck innebära icke precis något ogillande af de åtgärder, som med myntreformen stått i sammanhang, men det kunde tagas så, som om utskottet icke ansett dem vara fullkomligt sådana, som de hade bort vara. Man har också sett i det afseendet rätt mycket tadel framföras. Det är svårt att uppträda med tidningsartiklar, inlåta sig i polemiker, som aldrig taga en ända, emedan sällan de framförda skälen af anmärkaren upptagas, utan antingen förbigås eller på ett eller annat sätt uppfattas annorlunda än meningen varit; med ett ord: erfarenheten har visat, att man sällan på den vägen kommer till något resultat. Jag har därför utbett mig, att få afgifva några förklaringar med afseende å det klander, som angående myntreformen uttalats, såvidt det kommit till min kunskap.

20

30

Det är högst förvånande, för det första, att finna, att någon kunnat förutsätta en realisation, en inlösen af Finlands banks sedlar under nominela värdet. Utskottet yttrar väl sitt bifall dertill, att ingen realisation har skett. Men det är förvånande att finna att i det offentliga, publiciteten blifvit yrkadt, att en realisation hade varit för landet nyttig, isynnerhet som detta skett från samma håll, på hvilket man klagat öfver, att genom myntreformen de skuldsattes belägenhet blifvit gjord mera tryckande än förut. Det är onödigt citera dem, som yttrat en sådan åsigt; men jag har funnit den förfäktad till och med af en mycket framstående affärsman i en af landets största städer, hvilken icke blott vid det allmänna möte, som förekom i handelsföreningen härstädes, utan också särskildt i en tidningsuppsats klandradt, att en sådan realisation icke vidtagits. Härvid vill jag icke länge uppehålla mig, och torde det äfven vara onödigt. Ty det var ingenting som påkallade en sådan realisation, ingenting som hindrade banken att inlösa sina sedlar till pari. Den enda svårighet, som banken hade vid öfvergången till inlösen af sina utgifna sedlar, var den att metalliskt mynt icke förefanns i den allmänna rörelsen. För allmänheten åter kan naturligtvis en realisation icke medföra annat än förluster, emedan

40

50